

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **Z. Š.**, bytem X, zastoupeného JUDr. Martinem Sochořem, advokátem se sídlem Veletržní 10, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.3. 2011 č.j.059871/2011/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ze dne ze dne 29. 3. 2011, č.j. 059871/2011/KUSK, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Mělník, Odboru dopravy, ze dne 17. 2. 2011, č.j. 4246/DOP/10/LUKL. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) a písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), jejichž skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. f) a § 11 zákona o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobci byla rozhodnutím uložena pokuta dle § 22 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., ve výši 25.000,- Kč a zároveň zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12-ti měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. ve spojení s vyhláškou č. 231/1996 Sb. Žalovaný změnil výrok rozhodnutí tak, že namísto „jejichž skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. f) a § 11...“, nahradil slovy: „jejichž skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. f) a § 11 odst. 2...“. Zároveň žalovaný konstatoval, že v ostatních částech napadené rozhodnutí potvrzuje.

Podle žalobce napadené rozhodnutí i jemu předcházející řízení je zatíženo vadami. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Žalobce považuje výrok I. napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelný, protože zde není uvedeno konkrétní jednání, kterým měl žalobce naplnit skutkovou podstatu.

Vady řízení spatřuje žalobce v tom, že svědek W., o jehož výpověď se opíraly správní orgány, nebyl před svým výsledkem řádně poučen, žalobce nebyl po rozšíření obvinění vyslechnut a účastníkem navržený svědek J. V., jehož výpověď měla zásadní vliv na posouzení daného případu, nebyl správním orgánem ani obeslán.

Žalobce také poukázal na nesprávné poučení svědka před jeho výsledkem. V této souvislosti uvádí, že ani on sám nebyl poučen o svých právech po rozšíření obvinění o další přestupek.

Žalovaný odmítl pravdivost námítky, že by svědek nebyl řádně poučen. Konstatoval, že k této námitce se vyjadřoval již v napadeném rozhodnutí. Přiznal, že svědek byl nepřesně poučen, což bylo však způsobeno písařskou chybou. K tomu, že svědek nebyl vyslechnut ohledně rozšířeného obvinění, odkázal žalovaný na podání vysvětlení ze dne 7. 4. 2010 a svědeckou výpověď ze dne 23. 6. 2010, které potvrzují skutečnosti zjištěné správním orgánem. Žalovaný doplnil, že za vjetí s vozidlem Ford do pravého silničního příkopu žalobce nebyl sankcionován. Ohledně neprovedeného důkazu se žalovaný ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, který ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce na místě silniční kontroly nerozporoval, že by neřídil vozidlo, takto argumentoval až při ústním jednání. Navíc mu podle žalovaného nic nebránilo v tom, aby navrhovaného svědka přizval na ústní jednání sám a požádal správní orgán o provedení důkazu.

Žalovaný trvá na tom, že ze spisové dokumentace nadevší pochybnost vyplývá, že v době vyjetí z komunikace byl ve vozidle sám.

Z úředního záznamu ze dne 5. 4. 2010 vyplývá, že hlídka policie ČR přijela na místo nehody po telefonickém oznámení svědka nehody pana V.W.. Svědek mimo jiné uvedl, že chtěl řidiči poskytnout první pomoc, ale byl agresivní a zjevně pod vlivem alkoholu. Z toho důvodu počkal na hlídku opodál. Hlídka se spojila s oznamovatelem, který potvrdil, že muž stojící opodál na přilehlém chodníku je řidič vozidla. Poté ho hlídka vyzvala k prokázání totožnosti, přičemž žalobce odmítl spolupracovat. Do záznamu hlídka uvedla, že žalobce byl zjevně pod vlivem alkoholu, což rozpoznala ze značně omezených motorických funkcí, ze špatné artikulace, ze silně zarudlých očí a z citelného zápachu alkoholu z dechu žalobce. Na místo byla přivolána hlídka Dopravního inspektorátu Mělník, která vyzvala žalobce k provedení dechové zkoušky, kterou odmítl. Odepřel také lékařské vyšetření ke zjištění alkoholu v krvi, odmítl se k věci vyjádřit a protokol podepsat.

Písemností ze dne 21. 4. 2010 správní orgán I. stupně oznámil žalobci zahájení řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že při kontrole se na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda nebyl pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky. Zároveň byl žalobce předvolán k ústnímu jednání.

Při ústním jednání žalobce uvedl, že s přestupkem nesouhlasí, protože v uvedenou dobu vozidlo neřídil. Přiznal, že popíjel alkohol a poté svěřil svoje vozidlo osobě, se kterou se předtím bavil u restaurace. Ten se chtěl s vozidlem otočit na nebezpečném okraji komunikace a sjel do příkopu. Poté řidič vozidla ihned vystoupil a z místa utekl. Aby mohl vystoupit z auta, musel přelézt na místo řidiče. Žalobce uvedl, že to vše uvedl policii přímo na místě, nedokáže si proto vysvětlit, proč to není uvedeno v dokumentaci. Na místě se k věci

nevyjadřoval, protože byl naštvaný, že má vozidlo v příkopu, navíc byl ovlivněn alkoholem. Uvedl, že svědka W. nezná.

Svědka W. písemností ze dne 26. 5. 2010 předvolán k výslechu a žalobce byl o tom písemností ze dne 26. 5. 2010 informován.

Z protokolu o výpovědi svědka ze dne 23. 6. 2010 vyplývá, že svědkovi bylo sděleno k jakému přestupku se má vyjádřit. Byl poučen dle § 55 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů o tom, že jako svědek má zákonem stanovenou občanskou povinnost vypovídat pravdu, nic nezamlčet, že nepravdivá nebo neúplná výpověď může být stíhána jako přestupek proti pořádku ve státní správě dle § 21 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích... dále byl také poučen o tom, že „v případě, že bude vypovídat nepravdivě, vystavuje se nebezpečí trestního stíhání pro přestupek proti pořádku ve státní správě dle § 21 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.“ Podstatné pro souzenou věc je, že svědek uvedl, že jel svým vozidlem v obci Želízi, kolem 23.45 hod, když viděl v protisměru neosvětlené vozidlo, které následně vjelo do příkopu. Okamžitě zastavil a šel se podívat, zda se posádce nic nestalo. Uvedl, že ve vozidle se nacházel pouze řidič, který byl připoután na sedadle řidiče a který jevil známky opilosti. Protože řidič nebyl zraněný, zavolał pouze policisty. Po celou dobu byl na místě přítomen, a proto vylučuje, že by se na místě nacházela i jiná osoba. Z vozidla nikdo nevystoupil. On byl ten, kdo otvíral dveře u řidiče. Potvrdil, že osoba, která tam seděla, byla totožná s osobou, se kterou policie přestupek řešila.

Při ústním jednání ze dne 30. 6. 2010 žalobce odmítl pravdivost tvrzení svědka. Uvedl, že seděl na místě spolujezdce, navíc se zásadně nepoutá. Výpověď svědka považuje za účelovou, neboť na místě byl na něj hrubý, protože byl naštvaný za to, že havaroval s vozidlem, a on z toho důvodu zavolał policii. Žalobce nedokázal vysvětlit, proč svědek svědčil proti němu, když ho nezná.

Správní orgán I. stupně vydal dne 16. 7. 2010 rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, jehož skutkovou podstatu měl žalobce naplnit porušením § 4 písm. b) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 10. 2010 č.j. 120716/2010/KUSK, kterým zrušil prvostupňové rozhodnutí a vrátil jej zpět k dalšímu řízení. Odvolací správní orgán vytkl správnímu orgánu I. stupně, že se vůbec nezabýval porušením ustanovení § 11 zákona o silničním provozu, které je ze spisu zcela zřejmé. Svým jednáním tak žalobce měl naplnit skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.

Další ústní jednání se konalo dne 20. 1. 2011. V předvolání na ústní jednání bylo žalobci sděleno obvinění ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) a písm. l) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit porušením ustanovení § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. f) a § 11 zákona o silničním provozu. Žalobce uvedl, že trvá na svých předešlých výpovědích. Vozidlo neřídil, což uváděl již hlídce policie na místě kontroly. Navrhl výslech osoby, která vozidlo řídila, jejíž totožnost následně zjistil.

K výzvě k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí žalobce sdělil, že trvá na provedení jediného důkazního návrhu, který může potvrdit jeho nevinu.

Jak bylo výše uvedeno dne 17. 2. 2011 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. 4246/DOP/10/LUKL. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že návrh žalobce na provedení důkazu výslechem svědka shledává účelovým a že má pochybnosti o jeho věrohodnosti. Dále ve svém rozhodnutí popsal skutečnosti, z nichž vyvodil závěr o tom, že žalobce se dopustil jednání, kterému je kladeno za vinu. Uloženou sankci správní orgán odůvodnil tím, že přestože má v kartě řidičů několik záznamů, přistoupil k uložení sankce pokuty i sankce zákazu činnosti při spodní hranici zákonem stanovené sazby.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, jehož obsah je v podstatě totožný s obsahem podané žaloby. Namítal tedy, že z výroku rozhodnutí není zřejmé, který odstavec ustanovení § 11 zákona o silničním provozu porušil. Za vadu řízení považuje to, že svědek nebyl řádně poučen s tím, že nepravdivá nebo neúplná výpověď není přestupkem dle § 21 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, jak je uvedeno v protokole o výpovědi svědka ze dne 23. 6. 2010 uvedeno, nýbrž je přestupkem dle § 21 odst. 1 písm. g) zákona o přestupcích. Za této situace podle žalobce byl důkaz svědeckou výpovědí proveden nezákonně a není možné jej použít jako důkaz. Také namítal, že nebyl po rozšíření obvinění o nový skutek náležitě poučen a vyslechnut k tomuto jednání.

Jak bylo výše uvedeno žalovaný správní orgán opravil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že upřesnil, že žalobce se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích tím, že porušil ustanovení § 11 odst. 2 zákona silničním provozu. V ostatních částech prvostupňového rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Obecně dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích „je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.“ Jiným zákonem ve smyslu citovaného ustanovení je mimo jiné také silniční zákon.

Žalobce byl stíhán pro přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích neboť v rozporu se zákonem stanovenou povinností se nepodrobil orientačnímu vyšetření. Zároveň bylo žalobci kladeno za vinu, že porušil ustanovení § 11 odst. 2 zákona o silničním provozu, čím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupku. Soud nepřehledl, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobce porušil mimo jiné ustanovení § 11 zákona o silničním provozu, bez toho aniž by konkretizoval, který odstavec tohoto ustanovení porušil. V odůvodnění uvedl, že žalobce vjel do příkopu, proto se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že z takto popsaného skutku, je zřejmé, že porušil ustanovení § 11 odst. 2 zákona o silničním provozu. Soud dodává, že žalovaný tuto chybu napravit tím, že změnil výrok prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti je třeba připomenout, že řízení před správním orgánem I. stupně a u odvolacího orgánu se z hlediska přezkumu považuje za jeden celek. Pokud tedy odvolací orgán opravil chyby v rozhodnutí, vady prvostupňového rozhodnutí zhojil.

Soud souhlasí s žalobcem i v tom, že v protokole o výpovědi svědka ze dne 23. 6. 2010 je nesprávně uvedeno, že svědek se nepravdivou nebo neúplnou výpovědí dopustí přestupku podle § 21 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, přičemž správně by mělo být uvedeno, že se dopustí přestupku podle § 22 odst. 1 písm. g) přestupkového zákona. I v tomto směru je třeba dát za pravdu správnímu orgánu, že šlo o zřejmou nesprávnost, chybu v psaní, která však nemůže mít vliv na zákonnost provedeného důkazu.

K uvedeným vadám soud doplňuje, že úkolem správních soudů není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Podle názoru soudu těmito vadami nebylo zasaženo do subjektivních práv žalobce. Navíc v žalobě ani v odvolání žalobce neuvedl, na kterých právech měl být zkrácen.

Žalobce argumentuje také tím, že řízení které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí bylo zatíženo vadou, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Nejprve namítal, že po rozšíření obvinění o přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích nebyl k obvinění vyslechnut. S tímto soud nesouhlasí, neboť žalobci bylo v pozvánce na druhé ústní jednání sděleno obvinění z tohoto přestupku, při ústním jednání mu bylo sdělení obvinění zopakováno s tím, že mu byl dán prostor k tomu, aby se mohl vyjádřit. Žalobce tohoto práva nevyužil, odkázal na předchozí výpověď a navrhl provedení důkazu svědeckou výpovědí. Podle názoru soudu žalobci byl dán správním orgánem dostatečný prostor k tomu, aby navrhl důkazy, které by prokázaly skutečnost, že nevjel do příkopu.

Co se týká návrhu na provedení důkazu výslechem osoby, která měla být řidičem vozidla, soud uvádí, že judikatura správních soudů je ustálená v tom směru, že provádění důkazů v přestupkovém řízení je především úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazů. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vši rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru (viz rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2007, čj. 8 As 10/2006 - 48).

Přestože úřední záznam sepsaný v den kontroly nelze považovat za důkazní prostředek, poskytuje správnímu orgánu předběžnou informaci o věci. Žalobce netvrdil, že by mu bylo znemožněno úřední záznam podepsat či vyžádat si jeho doplnění. Již tehdy měl možnost uvést nesouhlas s obsahem záznamu. Nelze vyčítat správnímu orgánu, že považuje za dostatečné ve vztahu k prokázání viny žalobce výpověď pana W., který v průběhu řízení nezměnil své tvrzení, naopak po celou dobu řízení popisoval situaci shodně. Z jeho výpovědi jednoznačně vyplývá, že žalobce sjel z komunikace do příkopu, přičemž vyloučil možnost, že by se na místě nacházela jiná osoba. Svědek viděl nehodu od samého počátku, navíc byl prvním, kdo žalobci přišel na pomoc. Při ústním jednání potvrdil, že osoba, kterou našel ve vozidle po nárazu, je totožná s osobou, se kterou policisté následně sepisovali záznam o přestupku. Soud k tomu dodává, že nemá důvod pochybovat o tom, že policisté, kteří záznam sepisovali a svědek, jež žalobce neznal, by měli na výsledku jakýkoliv zájem. Policisté vykonávali jen svou povinnost, přičemž nebylo zjištěno, že by nějakým způsobem překročili míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Tyto důkazní prostředky postačují i k prokázání skutečnosti, že žalobce byl zasahující hlídkou vyzván k podrobení se orientační zkoušce. Opačný postup policistů by byl proti logice věci. Žalobce však tuto skutečnost ani nepopírá.

Soud má za to, že tvrzení žalobce nemá stejnou váhu, jako úřední záznamy sepsané při silniční kontrole a výpověď svědka nehody, za situace, kdy žalobce odmítl se k věci vyjádřit a záznam podepsat.

Soud neshledal pochybení ani v odůvodnění výše pokuty, neboť správní orgány přihlédly ke všem podstatným skutečnostem a své stanovisko náležitě odůvodnily. Podle názoru soudu uložená pokuta ani sankce zákaz činnosti není nepřiměřená.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2012

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová